

SEKMADIENIO SKAITINIAI

LITAUISK søndagsblad

3. SØNDAG I PÅSKETIDEN III VELYKŲ SEKMADIENIS (A/_ABC)

PIRMASIS SKAITINYS Apd 2, 14. 22–33 Skaitinys iš Apaštalų darbų.

Sekminių dieną stojo Petras su Vienuolika ir, pakėlęs balsą, prabilo: „Jūs, Judėjos žmonės bei visi Jeruzalės gyventojai, tebūnie jums žinoma, – įsidėmėkite mano žodžius! Izraelio vyrai! Klausykite, ką pasakysiu: Jėzų Nazarėną, Dievo jums patvirtintą galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos per jį nuveikė Dievas tarp jūsų, kaip patys žinote; taigi tą vyrą, Dievo valios sprendimu bei numatymu išduotą, jūs nedorėlių rankomis nužudėte, prikaldami prie kryžiaus. Dievas jį prikėlė, išvadodamas iš mirties kankynės, nes buvo neįmanoma, kad jis liktų mirties grobis. Juk Dovydas apie jį sako: *Aš visuomet žvelgiu į Viešpatį. Jis stovi mano dešinėje, kad aš nesusvyruočiau. Todėl pralinksmėjo mano širdis, krykštavo mano lūpos, ir mano kūnas ilsėsis su viltimi, nes tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų buveinėje ir neduosi savo šventajam supūti. Gyvenimo kelius tu man atvėrei ir pripildysi mane džiaugsmo savo akivaizdoje.* Broliai! Norėčiau jums atvirai pasakyti apie patriarchą Dovydą. Jis mirė, buvo palaidotas, ir jo kapas yra pas mus po šiai dienai. Būdamas pranašas ir žinodamas iškilmingą Dievo priesaiką, kad *jo palikuonis užimsiąs jo sostą*, Dovydas visa tai numatė ir kalbėjo apie Mesijo prisikėlimą, kad jis *neliksiąs mirusiųjų buveinėje* ir jo kūnas nesupūsiąs. Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudytojai. Dievo dešinės išaukštintas, jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir ją dabar išliejo. Jūs tai matote ir girdite.“ Tai Dievo žodis. **Dėkojame Dievui.**

P. Viešpatie, tu parodysi man taką, kuris į gyvenimą veda.

Apsaugok mane, o Dieve, pas tave užuovėjos ieškau. *
Viešpačiui tariu: „Tu mano Viešpats.“
Viešpatie, tu esi man skirtoji dalis ir taurė manoji, *
tavo rankoje – mano likimas. – P.

Viešpatį šlovinsiu, nes jisai mane moko, – *
man širdis jį primena net naktį.
Akyse nuolat Viešpats man stovi, – *
kol jisai mano dešinėje, aš nedrebėsiu. – P.

Dėl to mano širdis džiaugsminga, †
džiūgauja visa mano gyvybė *
ir ilsisi ramiai mano kūnas.
Juk nepaliksi manęs Šeolui, *
neleisi savo teisiajam Duobėj trūnyti. – P.

Tu parodysi man taką, kuris į gyvenimą veda, †
Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė, *
tavo dešinėje – amžina palaima. – P.

ANTRASIS SKAITINYS 1 Pt 1, 17–21 Skaitinys iš šventojo apaštalo Petro pirmojo laiško.

Mylimieji! Jei kaip Tėvo šaukiatės to, kuris nešališkai teisia pagal kiekvieno darbą, su baime elkitės savo viešnagės metu. Juk jūs žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės. O jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sukūrimą ir apreikštas laikų pabaigoje jums, per jį įtikėjusiems Dievą, kuris jį prikėlė iš numirusių ir suteikė jam garbę; todėl ir jūsų tikėjimas bei viltis kyla į Dievą. Tai Dievo žodis. **Dėkojame Dievui.**

POSMELIS PRIEŠ EVANGELIJĄ Plg. Lk 24, 32

P. Aleliuja. – Viešpatie Jėzau, atverk mums Raštų prasnę; uždek mūsų širdis, kai tu mums kalbi. – P. Aleliuja.

EVANGELIJA Lk 24, 13–35 ✠ Iš šventosios Evangelijos pagal Luką.

Štai tą [pirmąją savaitės] dieną du Jėzaus mokiniai keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūde sustojo. Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“

Jie tarė jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties bausmės ir atidavė jį nukryžiuoti. O mes tikėjome, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsų moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakė Jėzų esant gyvą. Kai kurie iš mūsų buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė.“ Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta. Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosi einas toliau. Bet jie privertė jį pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis užsuko pas

juos. Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuolika su savo draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui.“ O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną. Tai Viešpaties žodis. **Šlovė Tau Kristau!**

Kviečiame apsilankyti parapijos svetainėje adresu: <http://fredrikstad.katolsk.no>